

Sabina Bergerová

ZŠ a MŠ T.G. Masaryka Fulnek

9. třída

TĚŽÍTKO

Prababička Ludmila byla v mládí hodně krásná a mému pradědovi se velmi líbila. Znali se spolu už od dětství, protože bydleli ve stejné vesnici, a často se scházeli. V šestnácti letech se do sebe zamilovali, začali spolu chodit, plánovali si svatbu, velkou rodinu a obrovský dům.

Když byli ještě svobodní, dostala prababička od svého budoucího manžela těžítka se svou fotkou. Na fotce jí to moc slušelo. Držela sadu růží, na sobě měla sváteční šaty a vlasy byly spletené do drdolu. Tehdy jim bylo tak osmnáct let, prababička se proto trochu styděla. V té době se to totiž moc nehodilo.

Těžítka bylo ze skla, protože praděda pracoval ve sklářství. Dal jí ho, aby věděla, že pro ni udělá vše a že už ji nikdy neopustí. Prababička byla totiž také hodně šikovná, uměla dobře šít, žehlit a vařit. Chodila na dívčí školu, kde se všechno naučila, takže pradědeček už jinou nechtěl.

Těžítka bylo pro prababičku v životě velkou oporou. Připomínala si jím nezapomenutelné zážitky, když byl manžel ve vězení. Dali ho tam, protože odmítl přestoupit do JZD a dál pracoval soukromě. Z vězení ho zachránila prababička tím, že roku 1953 poslala žádost o milost prezidentu Antonínu Zápotockému. Napsala, že mají velké pole, rodinu, dobytek a sama vše nezvládá. Děda byl tedy po osmi měsících propuštěn.

Měli spolu dvě děti. Mého dědu a tetu. Děti je udržely vždy nad vodou, a to i tehdy, když jim zemřela v jednom a půl roce jejich další dcerka.

Říká se, že těžítka mělo složitý život. Zažilo hodně smutných i veselých chvílí. Stalo totiž celou dobu na okně v obývacím pokoji, kde se všechno

odehrávalo. Prababička tam plakala, četla, nebo pletla vnučatům ponožky. Děti tam běhaly, hrály si spolu a povídali si o tom, co vše se jim za den stalo.

Myslím, že je celá naše velká rodina ráda, že se těžítko dochovalo dodnes, protože měli všichni prarodiče rádi. Těžítko má teď doma teta. A při pohledu na něj všichni s radostí vzpomínají.

